

Fednava ASN/29 căzu din înaltul cerului și se zdrobi. După cîțva timp, doi oameni se strecurară afară din botul ei crăpat asemeni creierilor dintr-o țeastă sfărîmată. Se depărtară puțin și apoi se opriră, cu căștile ațîmîndu-le de brațele lăsate aruncînd o privire locului în care nimeriseră.

Era ca o plajă care nu avea nevoie de un ocean, fiind propriul ei ocean, o mare sculptată în nisip, instantanee alb-negru ale unei mări înghețate cu valuri și adîncituri și alte creste și văi.

Dune.

Scunde, prăpăstioase, domoale, încrețite. Tăioase ca lama unui cuțit, netede ca o cîmpie, altele, neregulate, păreau dune îngrămădite peste dune, dominouri de dune de nisip.

Dune. Dar nici un ocean.

Văile ce se căscău în adînciturile dintre dune șerpuiau în labirinte întunecate ca ale șoarecilor. Dacă cineva s-ar fi uitat cu atenție la acele linii strîmbe îndeajuns de mult i s-ar fi părut în cele din urmă că deslușește cuvinte-cuvinte scrise cu negru, întinse peste dunele albe.

– Băga-mi-aș, zise Shapiro.

– Las-o baltă, spuse Rand.

Shapiro voi deodată să scuipe, aproape scuipă, dar se răzgîndi în ultima clipă. Priveliștea obsedantă a nisipurilor atît de întinse îl făcuse să se răzgîndească. Poate că nu era exact momentul cel mai potrivit să-și risipească umezeala. Pe jumătate îngropată în nisip, ASN/29 încetase brusc să mai semene cu o pasăre muribundă: aducea mai curînd cu o tigvă care se spărsese dezvăluindu-și putreziciunea dinăuntru. Fusese și un incendiu. Rezervoarele de combustibil de la tribord explodaseră pînă la ultimul.

– Păcat de Grimes, zise Shapiro.

– Mda, privirea lui Rand rătăcea însă peste marea de nisip ațîntită spre îndepărtata linie a orizontului la care revenea mereu.

Era într-adevăr mare păcat de Grimes. Grimes murise. Acum Grimes nu era altceva decît o îngrămădeală de hălci mai mari și mai mici, în magazia de la pupă. Shapiro se uitase și-și spusese: „Arată de parcă Dumnezeu s-ar fi hotărît să-l mănînce pe Grimes, și după ce și-a dat seama că nu e deloc gustos, și l-a vomitat afară”. Ceea ce fusese prea mult chiar și pentru propriul stomac al lui Shapiro. Priveliștea aceea,

Lumea Plajei

Stephen King

plus vederea dinților lui Grimes împrăștiati pe podeaua magaziei.

Acum Shapiro aștepta ca Rand să scoată ceva cît de cît inteligent din el, dar Rand rămăsese tăcut. Ochii lui Rand fixau dunele urmărind șerpuirile ca niște arcuri de ceas ale vâilor și adîncurilor lor.

– Hei! izbucni în cele din urmă Shapiro. Și acum ce facem? Grimes e mort, deci tu comanzi acum. Ce ne facem?

– Să facem? Ochii lui Rand se mișcau înainte și înapoi, înainte și înapoi peste nemișcarea dunele. Un vînt uscat și ușor încrețea gulerul cauciucat al costumului. Dacă n-ai o minge de volei, habar n-am.

– Ce-ai zis?

– Nu asta trebuie să faci pe o plajă? întrebă Rand.

– Să joci volei?

Shapiro trăsesese multe sperieturi în spațiu, iar cînd izbucnise incendiul aproape că intrase în panică, dar acum uitîndu-se la Rand i se părea că aude murmurul încă nedeslușit al unei terori prea mari pentru a putea fi înțeleasă.

– E mare, spuse pe un ton visător Rand și pentru un moment Shapiro crezu că Rand se referă la propria lui frică.

– O plajă al naibii de lungă. O chestie ca asta poate să meargă pînă la infinit. Ai putea merge sute de mile cu o planșă de surf sub un braț și-ar fi ca și cum nu te-ai fi deplasat, doar cu niște urme de pași în spatele tău. Dacă te-ai opri în loc pentru 5 minute pînă și cele șase sau șapte urme din spatele tău s-ar șterge.

– Ai apucat să scoți vreun relevment topografic înainte de a ne prăbuși? Rand era șocat își spuse. Rand era șocat, dar nu era nebun. O să-i dea o pilulă dacă trebuie. Iar dacă Rand continuă să bată cîmpii avea să-i facă o injecție. Ai apucat să vezi...

Rand îi aruncă o scurtă privire.

– Ce?

Zone verzi. Asta avusese de gînd să-i spună, în continuare. Suna ciudat ca un citat din Psalmi, și nu putea s-o spună. Vîntul îi înecase vocea cu un șunet ca de argint lovit.

– Ce? întrebă Rand din nou.

– Compscan! Compscanul! tipă Shapiro. Ai auzit vreodată de compscan, puturosule? Cu ce seamănă locul ăsta? Unde e oceanul care trebuie să mărginească plaja asta nenorocită? Unde-s lacurile? Unde-i zona de verdeață din apropierea lor? În ce direcție? Unde-i capătul plajei?

– Capătul? Oh! I grak you. Nu se termină niciodată. Fără spații verzi, fără piscuri înzăpezite. Asta e o plajă în căutarea unui ocean amice. Dune și dune și dune, și fără capăt.

– Bine, dar ce ne vom face cu apa?

– Nu putem face nimic.

– Nava... e făcută praf.

– Nu zău, Sherlock!

Shapiro tăcu. Momentul era unul din acelea în care dacă nu taci devii isteric. Avea o presimțire - mai degrabă o certitudine - că dacă-l apucă isteria Rand va continua să stea și să se zgîiască la dune pînă cînd Shapiro avea să rezolve situația sau nu.

Cum poți să-i spui unei plaje care nu se mai termină? La naiba, o chestie ca asta se cheamă deșert. Pă bune dacă nu-i cel mai mare și mai căcăcios deșert din univers.

Încă-i mai răsuna în cap răspunsul lui Rand: „Nu zău, Sherlock!”.

Shapiro aștepta puțin în spatele lui Rand ca acesta să-și revină, să facă ceva. După un răstimp răbdarea i se duse dracului. Se lăsă să alunece și se rostogoli în jos pe flancul dunei, pe

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director tehnic:

Eustatiu BĂLAN

Reclamă, publicitate, difuzare:

Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:

Magda Illes,

Horațiu Olimpiu Rădulescu

Corectură:

Cristina ANGHEL,

Eufimia MĂGUREANU

Montaj offset:

Simona Craioveanu, Aurel Dragomir

Acest săptămînal face parte din rețeaua
națională a publicațiilor

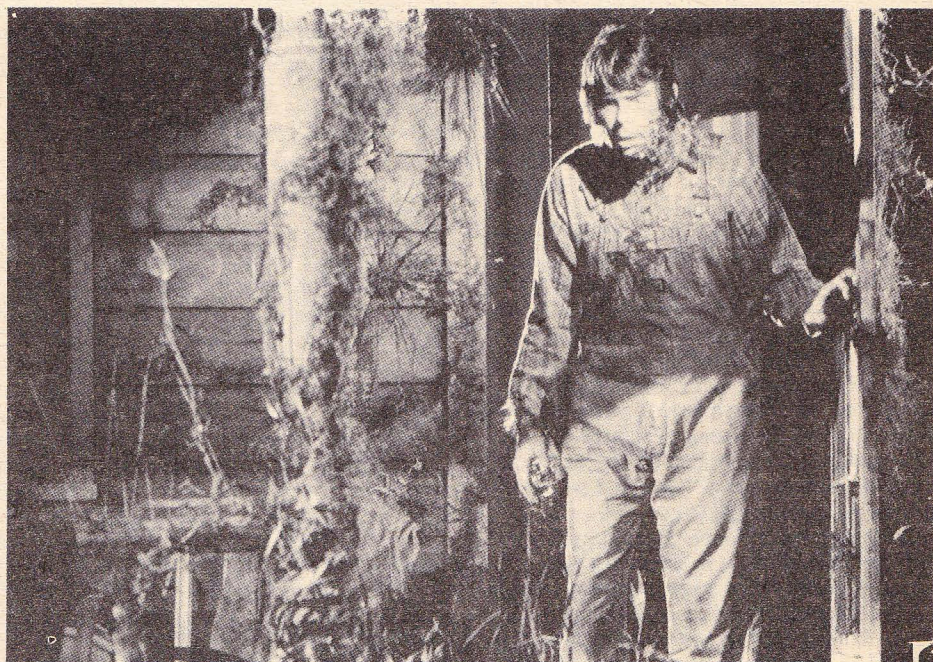
JURNALUL®

Director:

Dan DIACONESCU

Redactor șef:

Marius TUCĂ

care se cățăraseră pentru a arunca o privire în jur. Simți cum nisipul încearcă să-i înghită încet cizmele. **Vreau să te sug aici jos, Bill,** își imaginează el nisipul vorbindu-i. Iar vocea uscată și seacă ce le rostea era ca a unei femei bătrâne, dar încă foarte vînjoase. **Vreau să te sug chiar aici jos, și să te îmbrățișez tare... tare... de tot.**

Asta îi amintea de felul în care obișnuia, în copilărie, el și prietenii să facă poante lăsându-i pe alții să se îngroape în nisip pînă la gît. Atunci era haios – acum îl îngrozea. Așa că înăbuși acea voce din off – nu acum era timpul de depănat amintiri, Cristoase, nu – și o pormi prin nisip cu salturi mărunte, lovind apăsat nisipul, încercînd, inconștient, să distrugă perfecțiunea simetriei pantelor și suprafețelor nisipului.

– Unde te duci? Pentru prima dată vocea lui Rand avea o intonație de îngrijorare și de trezire la realitate.

– Baliza, spuse Shapiro. O să-i dau drumul. Eram pe o rută cartografiată oficial. O să stea acolo să calculeze vectori. E doar o chestiune de timp. Știu că șansele sînt de rahat, dar poate că va veni cineva înainte.

– Baliza s-a dus dracului, îl întrerupse Rand. S-a întimplat cînd ne prăbușeam.

– Poate că e reparabilă, îi aruncă Shapiro peste umăr.

Pe cînd se strecura înăuntru prin sas deja se simțea ceva mai bine, în ciuda mirosurilor – căblăraie prăjită și un damf iute de freon. Își spuse că se simțea mai bine deoarece avusese ideea cu baliza de avarie. Indiferent cît de subredă îi părea speranța, baliza îi oferea totuși una. De fapt, nu gîndul balizei îi îmbunătățise starea de spirit; dacă Rand spusese că era stricată, atunci probabil că așa și era. Da nu mai putea suporta vederea dunelor – nu mai putea vedea acea plajă uriașă fără de sfîrșit. Asta îl făcuse să se simtă mai bine. Cînd ajunsese din nou pe culmea primei dune asudînd și gîfînd, cu tîmplele pulsîndu-i în căldura uscată, Rand încă mai era acolo și privea, și privea, și privea. Trecuse o oră. Soarele se afla exact deasupra lor. Fața lui Rand era udă de transpirație. Strălucirile ei îi perlau sprîncenele. Picături i se scurgeau în jos către obraji, asemenea unor lacrimi. Altele i se prelungeau peste fibrele gîtului și mai departe, în interiorul gulerului costumului de protecție ca niște picături de ulei din măruntaiele unui android.

„I-am zis puturosule, se gîndi Shapiro scuturat de un fior. Isuse, așa și arată – nu ca un android, ci ca un drogat ce tocmai și-a înfipt în gît un ac babilan.”

Deci Rand n-avusese dreptate.

– Rand?

Nici un răspuns.

– Baliza nu era stricată.

Ceva sclipi în ochii lui Rand. Apoi se goliră din nou ațintiți asupra munților de nisip. Înghețați, așa-i crezuse Shapiro la început, dar credea că totuși se mișcă. Vîntul era la fel. Se vor mișca. Peste un timp. Peste decenii sau secole ei se vor... Ei bine, vor merge. Nu așa li se spune dunelor de pe plajă? Nisipuri mișcătoare? I se părea că știa asta încă din copilărie. Sau din școală. Sau din altă parte, dar ce dracu mai conta acum?

Acum vedea un rîuleț firav de nisip croindu-și drum pe flancul uneia dintre dune. Aproape că-l auzea.

(auzea ceea ce gîndea)

Sudoarea proaspătă pe ceafă. În regulă, era atins de aripa nebunii. Cum să nu fie? Era un loc dur, locul ăsta, foarte dur. Iar Rand părea că nu-și dă seama de asta... sau că nu-i păsa.

– Avea ceva nisip în ea, emițătorul era spart, dar trebuie că mai erau peste 60 de rezerve în cutiile cu de toate ale lui Grimes.

Oare măcar mă aude?

– Habar n-am cum a pătruns nisipul înăuntru, dar ea era exact acolo unde trebuie să fie. În magazia din hală cu trei sasuri închise între ea și exterior dar...

– Of, păi nisipul pătrunde peste tot. Intră în orice. Ți minte cînd copil fiind te duceai la plajă, Bill? Veneai acasă și maică-ta urla la tine pentru că lăsa nisip peste tot. Nisip pe canapea, nisip pe masa din bucătărie, nisip la picioarele patului? Nisip de plajă este...

Făcu niște gesturi vagi și arboră zîmbetul ăla visător, nelineștitor.

... Ubicuu.

– ... da n-a stricat-o deloc, continuă Shapiro. Sistemul energetic de avarie e cuplat și am conectat baliza la el. Mi-am pus căștile și timp de un minut am cerut o probă de sistem pe cincizeci de parseci. Sunete ca un hîrjit de fierăstrău. E mai bine decît tot ceea ce puteam spera.

– Nimeni nu va veni. Nici măcar Beach - Boys. Beach - Boys sînt morți de peste opt mii de ani. Bine ai venit la Surf-City, Bill. Surf-City sans surf.

Shapiro se zgîi la dune. Se întrebă de cît timp zăcea nisipul ăsta aici. Un trilion de ani? Un Quintilion? A fost oare vreodată viața pe- aici?

Oare chiar dotată cu nițică inteligență? Riuri? Locuri verzi? Oceane cu plaje adevărate în loc de deșert? Shapiro stătea lîngă Rand și se gîndea la asta. Vîntul blînd îi zburlea părul. Și dintr-o dată fu sigur că acele lucruri existaseră și chiar că-și putea imagina așa cum ar fi trebuit să se fi sfîrșit totul.

Retragerea lentă a orașelor pe măsură ce rezervele de apă și zonele umede erau mai întîi presărate, apoi acoperite cu o crustă și în cele din urmă astupate și înghițite de nisipul lacom.

Putea să vadă strălucirea maronie a aluviunilor și noroiului, lucioase ca niște piei de focă la început, estompîndu-se pe măsură ce se întindeau mai departe și mai departe, dîncolo de estuarele riurilor, mai departe și mai departe, pînă se întîlneau unele cu altele. Parcă vedea noroiul lucios ca o piele de focă devenind mlaștini pline cu trestie, apoi nisipuri umede, iar în final nisipuri albe și mișcătoare.

Putea să vadă munții tocîndu-se ca niște creioane ascuțite, zăpada topîndu-se pe măsură ce nivelul crescînd al nisipului îi îneca sub valuri de căldură. Parcă vedea ultimele cîteva piscuri înțepînd cerul ca niște degete ale unor oameni îngropați de vii; îi vedea acoperiți și uitați imediat

de către aceste dune mai mult decît stupide.

Cum le spusese Rand?

Ubicue.

Dacă tocmai ai avut o vedenie, Billy băiete, a fost o vedenie a dracului de îngrozitoare.

Oh, da nu, nu era. Nu era îngrozitoare. Era chiar pașnică; la fel de liniștită ca un somn de după amiază. Ce poate fi mai pașnic decît o plajă? Alungă aceste gînduri. Îi ajută și faptul că se uita înapoi spre navă.

– Nu va veni nici o cavalerie, spuse Rand. Nisipul ne va acoperi și după un timp noi vom fi nisipul, iar nisipul va fi noi. Surf-City fără surf. Te-ai prins, Bill?

Iar Shapiro era îngrozit, tocmai pentru că se prinsese. Nu puteai să nu vezi toată grămada aia de dune fără să nu te prinzi.

– Băga-mi-aș picioarele... spuse. Și se întoarse în navă.

Ascunzîndu-se de plajă.

Amurgul veni în sfîrșit. Exact momentul cînd pe orice plajă – o plajă adevărată – se presupune că lași deoparte mingea de volei, îți tragi pantalonii peste slip și-ți scoți cîmăciorii și berea. Nu e încă timpul de giugiuleală, dar aproape. Timpul să te pregătești de giugiuleală. Cîmăciorii și berea nu fuseseră prevăzute în magazinele ASN/29.

Shapiro își petrecu tot restul după-amiezii îmbuteliind cu grijă toată apa rămasă pe navă. Folosind un portovac ca să aspire tot ce se scurse din conductele sparte ale sistemului de aprovizionare al navei și băltea pe podea. Se ocupă pînă și de puțînul rămas pe fundul containerului de apă zdrobit al sistemului hidraulic. Nu scăpă din vedere nici micul cilindru din interiorul sistemului de purificare al aerului care recircula aerul din magazie.

În cele din urmă, intră în cabina lui Grimes.

Grimes ținuse cîțiva peștișori aurii într-un rezervor sferic construit special pentru condiții de imponderabilitate. Rezervorul fusese construit dintr-un plastic nepolimerizat incasabil și supraviețuise prăbușirii. Peștișorii de aur ca și proprietarii lor – nu fuseseră incasabili. Pluteau într-un norișor de un portocaliu palid înspre vîrfurile sferei care ajunsese pe sub cușeta lui Grimes împreună cu trei perechi de indispensabili foarte jegoși și jumătate de duzină de cuburi holografice porno.

Ținu puțîn globul-acvariu privind-i fix interiorul. „Ah, biet Yorik, îl cunoșteam bine.” spuse dintr-o dată și rîse strident și indiferent. Apoi luă

plasa pe care Grimes o ținea pe nopțieră și o introduse în rezervor. Scoase peștii și apoi se întrebă ce să facă cu ei. După un timp îi luă și-i duse la patul lui Grimes și ridică perna.

Era nisip dedesubt. Azvîrli cu indiferență peștii, iar apoi tumă grijului apa în bidonul pe care-l folosea drept colector. Bineînțeles că va trebui purificată. Dar chiar dacă n-ar fi funcționat filtrele, se gândi că numai peste câteva zile n-ar mai avea nici un fel de ezitare în a bea apă de acvariu doar pentru că putea conține ceva solzi pierduți și puțin căcătel de pește.

Purifică apa, o împărți și-i duse lui Rand rația înapoi pînă pe creasta dunei. Rand era tot acolo de parcă nu s-ar fi mișcat niciodată.

— Rand, ți-am adus porția ta de apă. Desfăcu fermoarul de pe pieptul costumului și strecură recipientul plat din plastic înăuntru. Era cît pe ce să închidă fermoarul cînd Rand îi îndepărtă mina cu violență. Scoase recipientul. Pe una din fețe era înscris: **RECIPIENT PROVIZII NAVA CLASA ASN CL. 23196755 STERIL PÎNĂ LA DEISIGILARE.** Bineînțeles că acum sigiliul era rupt; Shapiro trebuise să umple sticlele într-un fel.

— Am purificat.

Rand își desfăcu degetele. Bidonul căzu în nisip cu un zgomot ușor.

— N-o vreau.

— Nu o... Rand, ce-i cu tine? Iisuse Cristoase, ai de gînd să termini o dată?

Rand nu răspunse.

Shapiro se aplecă și culese recipientul 23196755. Curăță grăunții de nisip intrați prin adîncituri că niște microbi mari și dolofani.

— Ce se întîmplă cu tine? repetă Shapiro. E șocul? Crezi că asta e? Pentru că-ți pot da o pastilă... sau o injecție. Dar nu mă deranjează să-ți spun că: începe să mă apuce și pe mine. Nu faci altceva decît să stai acolo uitîndu-te la mine patru sute de mîle de nimic! Este nisip! Doar nisip!

— E o plajă, spuse Rand visător. Vrei să facem castel de nisip?

— O.K., bine, spuse Shapiro. Mă duc să iau un ac și o fiolă de Yellow Jack. Dacă vrei să te porți ca un puturos blestemat am să te tratez ca atare.

— Dacă încerci să-mi injectezi ceva, ar fi bine să te miști repede cînd ai să te furișezi prin spatele meu, spuse cu blîndețe Rand. Altfel o să-ți rup brațul.

Putea s-o facă și pe-asta. Shapiro, astroga-tonul, cîntărea numai 140 de livre și avea numai 5,5 picioare. Lupta corp la corp nu era specialitatea lui. Mormăi o înjurătură și o luă înspre navă cu bidonul lui Rand.

— Cred că e viu, spuse Rand. De fapt, chiar sînt sigur de asta.

Shapiro privi în spate, la el, iar apoi, din nou, înspre dune. Apusul le filigranase cu aur crestele netede, întinse, un filigran ce se umbrea ușor spre negrul de abanos al văilor; pe duna următoare abanșul trecea din nou în auriu. De la auriu la negru. De la negru la auriu. Auriu la negru și negru la auriu și auriu la...

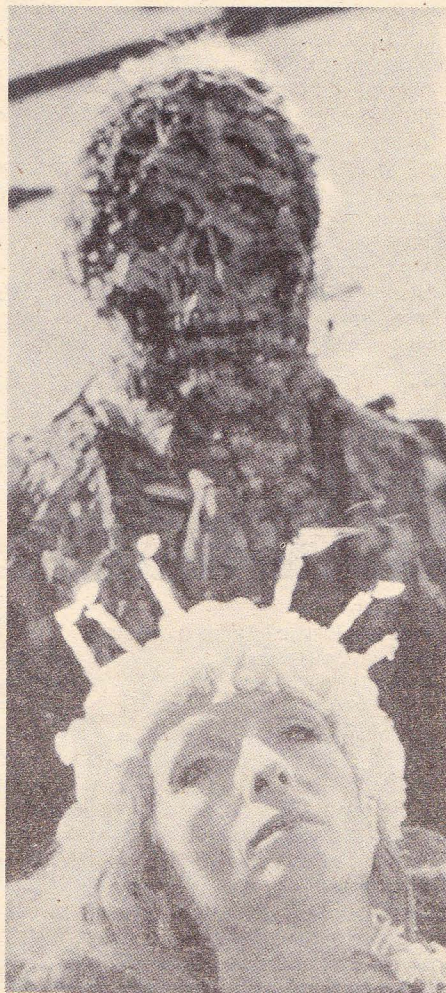
Shapiro clipi repede de câteva ori, iar apoi își frecă ochii cu mîna.

— De câteva ori am simțit cum duna pe care stau mi s-a mișcat sub picioare, îi spuse Rand lui Shapiro. Se mișcă foarte ușor. E ca și cum ai simți venirea fluxului. O simt. Îi poți simți mîreasma în aer și e sărătă.

— Ești nebun, spuse Shapiro. Era atît de îngrozit încît simțea cum creierul i se transforma în sticlă.

Rand nu răspunse. Ochii îi căutau ceva dincolo de dunele ce variau de la auriu la negru, la auriu la negru, în amurg.

Shapiro se întoarse la navă.

Rand rămase pe dună toată noaptea și ziua următoare.

Shapiro privea afară și-l văzu. Rand își scoase costumul care aproape fusese acoperit de nisip. Doar o mîneacă rămăsese afară uitată și implorătoare. Nisipul de deasupra și de dedesubt ei îi amintea lui Shapiro de o pereche de buze ce sug cu aviditate știrbă o bucățică moale. Shapiro simți o dorință nebună de a se cățăra pe flancul dunei și de a salva costumul lui Rand.

Nu o făcu.

Stătu în cabina sa așteptînd nava de salvare. Mirosul de freon dispăruse. Fusese înlocuit de mirosul mult mai puțin plăcut al corpului pe cale de descompunere al lui Grimes.

Nava de salvare nu veni în acea zi, nici în acea noapte și nici în cea de a treia zi.

Într-un fel sau altul nisipul apăruse în cabina lui Shapiro, deși sasul fusese etanș, iar închizătoare părea perfect închisă. Aspiră grămăjoarele de nisip cu porta-vac-ul așa cum aspirase băltoacele de apă în prima zi.

Acum îi era sete tot timpul. Deja bidonul era aproape gol.

Crezu că a început să simtă mirosul, sări în aer; în somn auzea țipătul pescărușilor.

Putea să audă nisipul.

Briza blîndă spulbera duna înspre navă. În cabina lui încă mai era ordine, mulțumită porta-vac-ului, dar nisipul cucerise deja aproape tot restul navei. Dune mai mici pătrunseseră prin ecluzele sparte și puseseră stăpînire pe ASN/29. Nisipul se strecura în filamente și membrane prin găuri. Pătrunseseră și într-unul din rezervoarele sparte. Shapiro avea fața scofîlciată și descua-

mată.

Aproape de amurgul celei de a treia zile se cățăra din nou să vadă ce mai făcea Rand. Se gândi la început să ia o seringă hipodermică, apoi renunțase. Era mai mult decît un simplu șoc; acum știa asta. Rand era nebun. Cel mai bine era să moară repede. Și se părea că exact asta avea să se întîmple.

Shapiro era scofîlciat. Rand era emaciat. Corpul îi era ca un băț uscat. Picioarele, înainte atît de umflate și groase de mușchi de oțel erau slăbănoage și fleșcăite. Pielea atîma pe ele precum niște ciorapi largi care cad tot timpul. Era doar în chiloți, iar culoarea lor roșie îl făcea să pară în mod absurd în costum de baie. Un început de barbă îi crescuse pe față umplîndu-i obraji palizi și bărbia. Barba avea culoarea nisipului plajei. Părul ce fusese de un castaniu clar se decolorase pînă aproape de blond. Îi atîma peste frunte. Doar ochii străpungînd printre lațe cu o intensă strălucire albastră mai trăiau din plin. Ei fixau plaja.

(Dunele, nenorocitele astea de DUNE)

implacabili.

Atunci, Shapiro, își dădu seama că se va întîmpla ceva rău. Ceva cu adevărat rău. Văzu cum fața lui Rand începe să se transforme într-o dună. Barba și părul îi năpădiseră pielea.

— Tu, spuse Shapiro, vei muri. Dacă nu vii înăuntru și nu bei, vei muri.

Rand nu spuse nimic.

— Asta vrei de fapt?

Nici un răspuns. Nu se auzea decît vîjîitul persistent al vîntului. Shapiro observă cum ridurile de pe gîtul lui Rand se umpleau cu nisip.

— Singurul lucru pe care-l vreau, spuse Rand cu voce slabă și îndepărtată ca și suflarea vîntului, sînt înregistrările de pe plajă. Se află în cabină mea.

— Du-te dracu', spuse Shapiro furios. Știi ce îmi doresc? Sper să vină o navă înainte să mori. Vreau să te văd strigînd și urlînd cînd o să te ia de pe nenorocita asta de plajă. Sînt curios să știu: ce o să se întîmple atunci?

— Plaja o să te ia și pe tine, spuse Rand. Vocea îi era inexpresivă și spartă, ca vîntul șuierînd printr-o tigvă seacă, o tigvă uitată pe cîmpul de la recolta din octombrie.

— Ascultă. Ascultă valurile.

Rand își înalță capul. Gura lui, pe jumătate deschisă, dădu la iveală limba. Era contractată ca un burete uscat.

Shapiro auzi ceva.

Auzi dunele. Cîntau melodii de duminică după-masă pe plaje un pui de somn pe plaja fără vise. Somn lung, pace adîncă. Țipetele plîngărețe ale pescărușilor. Particulele schimbătoare și lipsite de gînduri. Nisipurile mișcătoare. Auzi... și fu înglobat. Înghițit de dune.

— Le-ai auzit și tu, spuse Rand.

Shapiro își vîrî două degete în nas și le scoase pline de sînge. Atunci închise ochii; gîndurile i se grupară încet și stîngaci. Inima începu să-i bată cu putere.

Aproape sînt ca Rand. Isusel... aproape m-au prins.

Își deschise ochii și văzu că Rand devenise o cochilie de scoică pe o plajă de nisip, adunînd toate misterele ascunse din marea încă vie, fixînd dunele și dunele și dunele și dunele.

Nu mai vreau. Suspină Shapiro

Oh, dar ascultă valurile, îi șopteau dunele.

Cu toate că știa că nu trebuie s-o facă, Shapiro asculta totuși.

Atunci, prudența lui se topi.

Gîndi: Dacă mă așez, o să aud mai bine.

Se așază lângă Rand, își încrucișă picioarele ca un indian Yaqui și ascultă.

Ascultă Beach Boys și Beach Boys îi cântară despre distracții, distracții. Auzi cum cântau despre fetele mereu bine dispuse de pe plajă. Auzi.

Suspinul dogit al vântului, trecându-i nu prin urechi, ci prin canionul dintre lobul stîng și lobul drept al creierului său, îl auzi suspinînd undeva în întunericul măsurat numai de podul suspendat al lui corpus callosum, care stabilea legătură între gândurile sale și infinit. Nu-i era foame, nici sete, nici frig, nici frică. Asculta numai vocea venită de nicăieri.

Și vehiculul veni.

Veni năpustindu-se din cer, propulsoarele lăsînd o diră portocalie de la dreapta la stînga. Tunetul înconjură ținutul vălurit și mai multe dune se prăbușiseră ca un creier străbătut de un glonte. Tunetul îl surprinse pe Shapiro descoperit și-l roștogoli de cîteva ori și apoi îl aduse înapoi.

Se ridică în picioare.

— Nava! strigă el. La dracu! Nava! Nava! Nava!

Era o navă comercială care făcea curse regulate, murdară și ruinată de cei cinci sute-ori cinci mii de ani de cînd era în serviciul clanului. Plutea în aer, clătîindu-se puternic, derapînd. Căpitanul opri motoarele transformînd nisipul în sticlă neagră. Shapiro se bucură.

Rand se uita în jur ca un om trezit dintr-un somn adînc.

— Spune-le să plece, Billy!

— Tu nu înțelegi spuse Shapiro tîrîndu-se lîngă el și agîtîndu-și pumnii în aer. O să te faci bine.

Se îndreptă spre navă cu pași mari și săltăreți ca un cangur fugind de un incendiu.

Nisipul se ridică spre el. Shapiro îl lovi cu piciorul. La dracu cu tine, nisipule! Eu am lăsat o gagică la Hansonville. Nisipul n-a avut niciodată o gagică. Plaja n-a avut parte de distracție niciodată.

Trapa traderului se deschise. Pasarella țîșni afară ca o limbă. Un bărbat ieși urmat de trei androizi identici și de un tip prins într-un corset de fier, probabil era căpitanul. Oricum purta o beretă cu simbolul clanului pe ea.

Unul din androizi întinse o vergea spre el. Shapiro o îndepărtă. Se lăsă să cadă la picioarele căpitanului și-i îmbrățișă proteza, ce-i înlocuia picioarele pierdute.

„Dunele... Rand... fără apă... în viață... I-au hipnotizat... o lume care murmură... eu... mulțumesc lui Dumnezeu.”

Un tentacul de oțel se încolăci în jurul lui Shapiro și îl îndepărtă. Nisipul uscat scrîșni sub el, ca și cînd ar fi ris.

E în ordine, spuse căpitanul. **Be-al shell! Eu! Eu! Pistolul!**

Androidul îl lăsă pe Shapiro să cadă și se dădu înapoi, fixîndu-l confuz. Am făcut atîta drum pentru un nenorocit de Fed! exclamă amar căpitanul.

Shapiro plînsese. Îl dureau, dar nu capul, ci mai degrabă ficatul.

Dud! Dă-i Apa-pentru-el-care-plînge!

Bărbatul care fusese primul, îi aruncă o sticlă ca un biberon. Shapiro o desfăcu și supse cu lăcomie, împrăștiînd apa rece și limpede care i se scurse pe bărbie, în stropi care-i mînjiră tunica, decolorată pînă ajunsese să capete nuanța palidă a oaselor. Se înecă, vomă și apoi bău din nou.

Dud și căpitanul îl urmăriră cu atenție. Androizii îl fixau inexpresivi.

În cele din urmă, Shapiro, se șterse la gură și se așază. Se simțea bine și rău

în același timp.

— Tu ești Shapiro? îl întreabă căpitanul.

Shapiro dădu din cap.

— Aparții clanului?

— Nu.

— Numărul ASN?

— 29.

— Echipajul?

— Trei. Unul mort. Celălalt Rand - acolo. Le indică locul fără să se uite.

Pe fața căpitanului nu se citi nimic. Însă pe a lui Dud, da.

Plaja l-a luat, spuse Shapiro. Văzu privirile întrebătoare și neîncrezătoare. Poate... șocul. Părea hipnotizat. Tot vorbea despre Beach Boys... nu contează, voi nu aveți de unde să știți. Nu a vrut să bea sau să mănînce. E foarte rău.

— Dud, ia unul dintre androizi și cărați-l de aici. Clatină din cap. Cristoase, o navă Fed. Nici o posibilitate de salvare.

Dud îl aprobă. Cîteva momente mai tîrziu, se cățăară pe panta dunei însoțit de un andi. Un andi semăna cu un surfer de douăzeci de ani și care părea că face bani vînzînd droguri în timpul plictisitoarelor pauze, dar mersul îl caracteriza mai bine decît tentaculele crescute din găurile brațelor. Mersul, comun tuturor androizilor, era lin, ondulat, semănînd cu mersul aproape dureros al unui majordom englez suferind de hemoroizi.

Se auzi un bîzîit de la pupitrul căpitanului.

— Sînt aici.

— Aici, Gomez, căpitane. A apărut o complicație. Compscanul și telemetria suprafeței ne arată o suprafață foarte instabilă. Nu există nici un pat de rocă pe care să ne putem baza. Ne aflăm pe ceva mișcător și în curînd s-ar putea să ne fie greu să mai rămînem. Problema este că

pîrul nostru e pe cale să se destabilizeze.

— Vreo recomandare?

— Trebuie să plecăm.

— Cînd?

— În cinci minute.

— Ești un căcănar simpatic Gomez.

Căpitanul apasă o tastă și emițătorul se decuplă.

Shapiro își roti ochii. „Uite Rand, n-are importanță. Totul e O.K.” O să vă duc înapoi spuse căpitanul. Eu nu sînt misiune de salvare, iar Federația o să plătească ceva pentru voi... nu că ați valora prea mult. El e nebun, iar tu ești un găinaț de găină.

— Nu... nu înțelegi. Tu.

Ochii șireți și galbeni ai căpitanului străluciră.

— Ai ceva împotrivă? întrebă

— Căpitane... uite... vă rog.

— Dacă tot ai început, n-are rost să te oprești tocmai aici. Spune-mi ce e și unde e. O să iau 70-30 bani pentru o operație de salvare. Nu poți să oferi mai mult, ei! Tu.

Solul începu să se ridice. Se ridica destul de vizibil. O sirenă începu să sune înfundat în interiorul traderului. Comunicatorul de la pupitrul căpitanului prinse și el viață.

— Deci strigă Shapiro. Deci acum ți-ai dat seama în ce ai intrat? Vrei să mai vorbești despre contrabandă? Trebuie să ieșim dracu de aici!

— Gura frumosule, ori o să-l pun pe unul din gagii ăștia să te liniștească, spuse căpitanul. Vocea îi era liniștită, dar ochii i se schimbaseră. Deschise comunicatorul.

— Căpitane, sîntem îndinați cu zece grade și continuăm să ne aplecăm. Liftul coboară, dar are deja un unghi de înclinare. Încă mai avem timp, dar nu prea mult. Nava se va răstuma.

— O s-o oprească suprastructurile.

— Nu, domnule. Îmi cer iertare, dar n-o vor susține.

— Pregătește-te pentru decolare, Gomez.

— Mulțumesc, domnule.

— Dud și androidul se întorcea coborînd panta unei dune. Rand nu era cu ei. Androidul mergea în continuare. Atunci, se petrecu un lucru ciudat. Androidul căzu și se rostogoli. Căpitanul se încruntă. Acesta nu căzuse ca un android ci, s-ar fi putu spune, aproape ca un om. Era ca și cum cineva ar fi răstumat un manechin într-un magazin universal. Exact așa căzuse. O bufnitură și un nor fin de nisip se ridică în jurul lui.

Dud se întoarse și îngenunche lîngă el. Picioarele androidului i se mișcau ca în vis. Cele 1,5 milioane de microcircuite răcite cu freon care îi formau mîntea încă mai mergeau. Dar mișcărilor erau lente și sacadate. Se opri. Dud începu să-i iasă prin porii și tentaculele îi tremurară pe nisip. Era la fel de groaznic ca și imaginea unui muribund. Un sunet înfundat ieșea din el: Graaaagggg!

— E plin de nisip, șopti Shapiro. S-a convertit la religia celor din Beach Boys.

Căpitanul îl privi nerăbdător. „Nu fi ridicol, omule. Chestiile astea pot umbla pe o furtună de nisip, fără să pătrundă vreun firicel înăuntrul lor.”

— Dar nu în lumea asta.

Terenul se mișca din nou. Traderul era acum înclinat. Clar se auzea un geamăt surd ca și cînd stîlpii de susținere ar fi suportat o greutate mult mai mare.

— Lasă-! îi strigă căpitanul lui Dud. Lasă-! Lasă-! Gee-Yat! Vino-la-mine-pentru-cry!

Dud veni, lăsîndu-l pe android să meargă cu fața în jos pe nisip.

— Ce harababură, mîrii căpitanul.

El și Dud începură o discuție susținută integral într-un dialect pidgin, pe care Shapiro era în stare

să-l înțeleagă doar pînă la un anumit punct. Dud îi spuse căpitanului că Rand refuzase să vină. Andi încercase să-l apuce, dar fără prea multă convingere. Încă de pe atunci, începuse să se miște cu greutate, și niște sunete ciudate se auziseră din el. De asemenea, începuse să recite o combinație între coordonatele unei hărți cu exploatarea miniere și catalogul casetelor de muzică folk aparținînd căpitanului. Atunci, Dud se dusesese personal la Rand. Se luptase cu el. Căpitanul îi spuse că dacă Dud îi permisesese unui om care stătuse trei zile în soare, să-l învingă, atunci ar fi cazul să-și aleagă un alt Prim.

Fața lui Dud se întunecă de jenă, dar privirea lui gravă și îngrijorată nu se schimbă. Își întoarse capul încet, arătînd patru semne adînci ce-i brăzdau obrazul. Acestea se vindeau încet.

– El pistol mari indicii, spuse Dud. Putemic-pentru-cry. El-pistol pentru umby.

– Umby-el pentru - Cry? căpitanul îl privi cu asprime.

Dud dădu din cap. „Umby. Beyat-ea! Umby-pentru-cry.”

Shapiro își încordase mintea obosită și înpăimîntată ca să înțeleagă cuvintele lor. Și acum. Umby. Înseamnă nebun. **Este puternic, pentru numele lui Dumnezeu, Putemic pentru că e nebun. Are mari disponibilități, o mare forță. Pentru că e nebun...**

Mari disponibilități... poate astea însemnau și valuri mari. Nu mai era singur. Dar și disponibilități părea să fie cuvîntul potrivit.

Umby.

Pămîntul tresări sub ei, iar nisipul se ridică acoperînd cismele lui Shapiro.

Din spatele lor veni un ka-thud, ka-thud, ka-thud, dogit din deschizătura tubului.

Lui Shapiro i se păru că era cel mai plăcut sunet pe care-l auzise vreodată în viață.

Căpitanul se adînci în gînduri, un centaur straniu a cărui jumătate inferioară nu era un cal, ci o proteză și foi metalice. Atunci își ridică privirea și deschise comunicatorul.

– Gomez, trimite-l pe Excellent Montoya jos cu o armă cu tranchilizante.

– Înțeles.

Căpitanul se uita la Shapiro. Acum, înainte de toate, am pierdut un android care valorează mai mult decît salariul tău pe următorii zece ani.

Mi se rupe! îl vreau pe gagiul tău.

– Căpitane. Shapiro nu se putu opri să-și lingă buzele. Știa că era cel mai prost lucru pe care putea să-l facă. Nu voia să pară nebun, isteric, sau fricos, și se pare că, deja, căpitanul decisese că era toate trei la un loc. Lingîndu-și buzele așa dintr-o dată, nu putea decît să-i confirme impresia... dar nu putea să se abțină. Căpitane, nu vă pot impresiona destul de puternic, încît să vreți să plecați de aici cît mai rapid poți...”

– Poți cap de trîntor, spuse căpitanul, destul de prietenos.

Un strigăt firav se ridică din vîrfurile dunei alăturate.

– Nu mă atingeți! Nu vă apropiați! Lăsați-mă în pace! Toți!

– Mari indicii ama uby, spuse Dud grav.

– Ma-el, yeah-mon, îi răspunse căpitanul și apoi se întoarse spre Shapiro. Chiar că e nebun bine, nu-i așa?

Shapiro se cutremură. Nu știți. Nu mai...

Nisipul se mișcă din nou. Stilpii de susținere gemeau mai puternic decît oricînd. Comunicatorul trosni. Vocea lui Gomez era subțire, ușor instabilă.

– Trebuie să plecăm chiar acum, căpitane!

– Bine. Un om maroniu ieși din navă. Purta un

pistol lung în mînă. Căpitanul i-l indică pe Rand. Ma-el. Pentru-cry! Poți?

Excellent Montoya, fără să pară deranjat de pămîntul înclinat, care de fapt, nici nu mai era pămînt, ci nisip transformat în sticlă (Shapiro observă crăpături largi care se ramificau pe suprafața lui), fără să fie deranjat de sunetele emise de stilpii de susținere, sau de mișcările stranii ale androidului care părea că-și sapă cu picioarele propria groapă, studie figura slabă a lui Rand.

– Pot, spuse.

– Arma! Arma pentru cry! Căpitanul scuipă într-o parte. „Împuşcă-l în nas, nu-mi pasă spuse. Altfel timp cît va trăi și după ce plecăm de aici.”

Excellent Montoya ridică pistolul. Aparent, gesturile erau două treimi întîmplătoare și o treime nepăsătoare, dar Shapiro, chiar și în starea

de panică în care se afla, observă felul în care capul lui Montoya se aplecă într-o parte ca pentru a se alinia pe direcția feții. Ca mulți din cei ce aparțineau clanului, arma era aproape o parte a lui, ca și cum ar fi ochit cu propriul arătător.

Se auzi un Fooh! dogit în momentul în care el apăsă pe trăgaci și încărcătura tranchilizantă zbură peste cîmp.

O mînă își ni dîntre dune și o doborî.

Era o mînă uriașă, maronie, tremurătoare, făcută din nisip. Ea se ridicase în ciuda vîntului, și stînsese strălucirea momentană a încărcăturii. Apoi, nisipul căzu la loc cu un thrrrrap înfundat. Nici urmă de mînă. Imposibil să crezi că se întîmplase cu adevărat. Dar toți văzuseră.

– Giddy-hump, spuse căpitanul pe un ton ca de conversație normală.

Excellent Montoya căzu în genunchi. „Aidy-pot-pentru-Cry, bit-gat a venit! Văzut-hoh luat stomac-arma-pentru cry!”

Indiferent, Shapiro își dădu seama că Montoya spunea o rugăciune în pidgin. Sus pe dună, Rand țopăia în sus și în jos, agîtîndu-și

pumnii în aer, strigîndu-și triumful.

O mînă. A fost o MÎNĂ. El a avut dreptate; e vie, vie, vie...

– Indici! se răsti căpitanul la Montoya. „Cannit! Arma!”

Montoya tăcu. Ochii i se întoarseră spre figura surîzătoare a lui Rand și apoi se uită în altă parte. Expresia de pe față era de groază amestecată cu superstiție apropiată de cea medievală.

– Bine spuse căpitanul. Ne ajunge. O las baltă. Plecăm.

Întoarse două butoane ale pupitrului. Motorul ar fi trebuit să-l rotească astfel încît să-l așeze cu fața spre semnul intrării, nu pomi; doar scînci și scrișni. Căpitanul blestemă. Solul tremura din nou.

– Căpitane!, strigă Gomez, panicat.

Căpitanul lovi un alt buton și proteza mecanică începu să meargă cu spatele spre intrare.

– Ghidează-mă, îi spuse lui Shapiro. N-am nici o nenorocită de oglindă retrovizoare. A fost o mînă, nu-i așa?

– Da.

– Vreau să ies de aici, spuse căpitanul. Sint mai bine de patruzeci de ani de cînd nu mai am partea de jos, dar acum chiar îmi vine să fac pe mine.

Thrrap! Dintr-o dată, o dună se prăbuși asupra pasajului. Nu era o dună, ci o mînă.

– La dracu! La dracu! spuse căpitanul.

Pe duna lui, Rand zburda și striga.

Atunci, carcasa metalică ce înlocuia partea de jos a căpitanului, începu să se rotească. Mini-tancul a cărui turulă era compusă din capul și umerii căpitanului, începu să se miște înapoi.

– Ce...

Proteza se bloca. Nisipul își ni printre ei.

– Luați-mă de aici, urlă căpitanul la cei doi androizi care mai rămăseseră. Acum! CHIAR ACUM!

Tentaculele lor se încolăciră în jurul roților protezei că să-l ridice, arăta ridicol ca un student gata să fie aruncat în sus cu o pătură de o bandă gălăgioasă de băieți aparținînd aceleiași club. Deschide comunicatorul.

– Gomez! Ultima secvență! Acum! Acum!

Duna de dedesubtul pasajului se agită. Deveni o mînă. O mînă mare, maronie care începu să zgîrie panta.

Tipînd, Shapiro se îndepărtă de mînă.

Blestemînd, căpitanul era cărat departe de ea.

Pasarela fu atrasă. Mîna căzu și redeveni nisip. Trapa se închise. Nu mai era timp să-și găsească un adăpost. Nu mai era timp pentru nimic de genul ăsta. Shapiro nimeri într-o poziție periculoasă lîngă unul din pereții despărțitori și turtiți de accelerație. Înainte de a-și pierde cunoștința, i se păru că putea să simtă nisipul apucînd traderul cu un braț maroniu și musculos, încordîndu-se și încercînd să-i rețină.

Apoi reușiră s-o ștergă.

Rand îi privi cum se îndepărtau. Stătea jos. După ce urma jeturilor dispăru de pe cer, își întoarse privirea spre nemărginirea liniștită a dunelor.

– Am făcut rost de un vagon din '34 și am zis că e din lemn se adresează nisipului gol și mișcător. Nu era foarte scump; era vechi, dar bun.

Încet, gînditor, începu să-și îndese nisip în gură. Înghiți... înghiți... înghiți. Curînd stomacul lui era un butoiuș umflat și nisipul începu să se strîngă acoperîndu-i picioarele.

Caius STANCU
Ana Maria NEGRILĂ